

CENTRÁL

PÁRATLAN OLDAL - LXIV. évfolyam, 30. szám, 2020. július 24.

Kedvenc belvárosi kávéházam március 17-én zárt be határozatlan időre, a környékbeli vendéglátósok körében terjengő pletykák szerint idén már ki sem nyit. A hivatalos indok a koronavírus-járvány, a *Népszabadság* sorsára gondolva azonban szörnyű gyanú támadt bennem. A szóban forgó ellenzéki médiumot ugyanis egy külföldi spekuláns tette tönkre néhány esztendeje, minden valószínűség szerint az Orbán-kabinet megbízásából. Mi van, ha a Centrál tulajdonló török üzletemberek, akik bevallottan lojálisak a magyar miniszterelnökhöz, megfosztanak a „bűnös várost” egy emblemikus intézményétől?

Továbbmegyek. A Centrál azt az irodalomeszményt képviseli, melyet az orbáni kultúrharc korifeusai szívesen kitörölnének a társadalmi emlékezetből. Itt működött ugyanis az előző századelőn *A Hét* c. hetilap szerkesztősége. Ez az orgánus volt a *Nyugat* közvetlen elődje, utóbbit pedig a hatalomnak oly kedves Takaró Mihály irodalomtörténész a közelmúltban „kis példányszámú zsidó lapocskának” minősítette. A Centrál termeinek falain egyébként számos író portréja látható, akik ezer szállal kötődtek *A Hét*, illetve a *Nyugat* által képviselt tradícióhoz. Közülük vajon hányan szerepelnek a kurzus által nemrégiben ránk erőltetett új nemzeti alaptantervben?